

32-årig med lymfekræft:

2011 for en ung kræftpatient

2011 skulle have været det bedste af alle år. Et års tid forinden havde jeg mødt en sød pige, der også fandt mig som værende kærestemateriale. Nu var det officielt:

Hun vil gerne bo med mig, i min 2-værelseslejlighed på Vesterbro, København med den Flotte stuk i stuen og de hærgede faldstammer på badeværelset.

Men allerede i begyndelsen af 2011 begynder jeg at skranke. Jeg er tydeligvis lovlige gæstfri over for talrige infektioner. Må flere gange opsøge lægen grundet feber og utilpashed. Knopper og bylder skyder frem på min ellers relativt unge krop. Det er en udmarvende tid. Jeg har alt for travlt på jobbet, samtidig kræver sammenflytningen masser af forberedelse. Jeg har tydeligvis slet ikke energien til at male loft, bortskaffe overflødige møbler og hvad den så glædelige begivenhed ellers forudsætter.

Vi kommer ikke desto mindre på plads (min kærestes fortjeneste: sådan cirka 90 %), men en grim overraskelse venter allerede i april måned: Min privat praktiserende læge undrer sig vist over min infektionstilbøjelighed, så hun får taget en blodprøve. Prøven bliver sendt videre i systemet, og jeg tænker ikke mere over dét. Er selv på dette tidspunkt overbevist om, at mit svage helbred skyldes stress grundet flytning og overarbejde i en uskøn cocktail. Videre i teksten.

En onsdag morgen, blot to dage efter blodprøven, i toget mod arbejdet kan jeg dog se et usædvanligt nummer lyse på min telefonskærm. Det er lægen, som beder mig komme ud til hendes konsultation straks. Noget er ikke rigtigt med mine blodtal.

En "diagnostisk nød": Hvad i alverden fejler jeg?

Jeg synker mit spyt, står af toget og begiver mig den modsatte vej tilbage ind mod København. Min læge er klar over, at hun har skræmt mig fra vid og sans, men hun meddeler at man gerne vil se mig på Rigshospitalet. Frygten er leukæmi eller anden blodsygdom; håbet er, at der blot er tale om en ihærdig infektion. Jeg meddeler næsten grædende mit arbejde, at jeg er nødt til at smide mine mange opgaver fra mig og mande mig op til, hvad der venter. Allerede dagen efter ringer en sygeplejerske fra Rigshospitalet og beder mig om at komme ud for at få taget en blodprøve og en knoglemarvsbiopsi. De første prøver giver grund til optimisme. Knoglemarven viser hverken leukæmi eller lymfekræft, kan min kæreste og jeg glædesstrålende meddele familie, kollegaer og venner. Men der er stadig something rotten in the state of Denmark.

En usympatisk læge (første og sidste møde på Rigshospitalet med dette fænomen) scanner mine indre organer og finder nogle mærkelige forandringer på min lever. En lang periode med diagnostisk arbejde begynder nu for min trofaste, heroiske overlæge og leukæmiafdelingens øvrige personale. Jeg ryger flere gange på hospitalet med høj feber, men teorier om autoimmun leversygdom, bindevævssygdom, infektioner og diverse andre eksotiske sygdomme bærer ikke frugt.

Først da de sender mig i CT/PET-scanning, dukker der et spor op. Jeg er på dette tidspunkt ikke længere synderligt bekymret for lymfekræft. En leverbiopsi har lige som knoglemarvsbiopsien afvist lymfekræft, endnu en gang til stor glæde og jubel hos mine forældre og venner. Men min overlæge understreger, at det er for tidligt helt at åndet lettet op, før den lysegrønne lysende lymfeknude under min armhule er udtaget kirurgisk og undersøgt af Rigshospitalets patologer

Dommens dag: fredag d. 3. juni

Jeg lægger mig under kniven, og alle kan jo gætte resultatet, som det er min overlæges tunge pligt at overbringe i begyndelsen af juni måned. Det er selvfølgelig lymfekræft, også selvom flere læger nærmest havde udelukket denne mulighed efter leverbiopsien og næsten stillet mig en godartet sygdom i udsigt.

Men der er ingen plads til at være bitter på lægevidenskaben. Hertil er de læger jeg har lært godt at kende også alt for empatiske, velvillige og medfølede. Jeg er derudover alt for knust over diagnosen og mine forældres og kærestes sørgmodige tilstedeværelse i overlægens trange kontor. Min onkel fik også lymfekræft i en ung alder og døde af følgekomplicationer nogle år efter, i begyndelsen af 80'erne. Min far fortalte senere min kæreste, at han var blevet påmindet om dette sørgelige minde flere gange denne "sorte fredag", som min far senere titulerede dagen. Heldigvis var begge mine forældre heldigvis i København til at modtage de ubehagelige nyheder, så jeg ikke skulle berette dem over telefonen. Det kan lyde mærkeligt, men her fandt jeg en kæmpe trøst.

Et aggressivt, diffust, storcellet B-celle lymfom, non-Hodgkins, lød dommen.

Jeg bliver flyttet fra leukæmi- til lymfomafdelingen, hvor jeg skal stifte bekendtskab med en hel sværm af nye læger.

Alle virker dog lige så kompetente og opsatte på min helbredelse som personalet på min "gamle" afdeling to etager længere oppe. Fra at være en "diagnostisk nød" (lægenes udtryk om mig), som var svær for de hvide kitter at knække, er jeg nu et relativt normalt, men naturligvis stadig ulykkeligt lymfom-tilfælde.

Menuen står på kemoterapi med 14-dages intervaller, dertil antistoffer og binyrebarkhormon. Jeg håndterer behandlingen over al forventning, taget i betragtning af at jeg har døjet med vilde feberudsving i lang tid og at min krop således allerede er godt brugt.

En hård begyndelse på kemoterapien

Efter en uges tid hjemme i privaten oven på første kemoterapi må jeg desværre indlægges med en hospitalsinfektion. Rejsetasken var egentlig pakket til en weekend hos min kærestes forældre udenbys, men afdelingslægen må tilbageholde mig efter en rutineblodprøve, der egentlig bare skulle kaste lys over indholdet af kalk i min krop.

En horribel weekend med over 41 i feber, diarre, blodforgiftning, saltvand i litervis gennem systemet via et drop i hver arm, katederslange i urinrøret og kraftig antibiotikabehandling bliver den uattraktive erstatning.

Efter dette mareridt af en weekend er lægerne nødsaget til at beholde mig indtil min næste kemoterapi. Hospitalets infektionseksperter er bange for at få den behandlingsresistente baktusse til at sprede sig til andre kræftpatienter med svagt immunforsvar. Det er nogle emotionelt ustabile dage i enestue med udsigt over Blegdamsvej. Isolationen forstærkes af at alle skal bære gul plasticdragt, når de besøger mig. Jeg når heldigvis at få min kemoterapi nummer 2 efter planen. Snart kan jeg tage hjem til en efterfølgende tilværelse som ambulant kræftpatient. Min til dato værste sygdomsperiode ligger på det, fodboldkommentatorer ynder at kalde "et psykologisk dårligt tidspunkt". Ville det blive sådan her mellem hver ny omgang kemoterapi? Heldigvis har der ikke været lignende sygdomsepisoder siden. Kun en træls tendens til lav blodprocent, hvorfor jeg tit er på Riget og blive "tanket op" med friske blodforsyninger.

Stabil patient med gode nyheder i vente

Efter fjerde behandling bliver jeg på ny PET/CT-scannet i det store hospitals underjordisk beliggende, futuristiske, satellitagtige, hvide maskine. Denne gang giver resultatet grund til glæde

og optimisme. Behandlingen virker, som lægerne har håbet og forudset, jeg afventer dog i skrivende stund en endelig scanning i oktober.

Kemoterapien skal være helt ude af kroppen, før at mine læger kan stole entydigt på resultatet af scanningen. Mens jeg modtager ambulantly behandling døjer jeg kun med mindre bivirkninger som resultat af kemoterapien: hårtab på hovedet (der var ikke meget tilbage at miste, da jeg er skaldet fra naturens hånd), kronisk snue, sviende øjne, træthed, ømme muskler, hyppige vandladninger, sår i munden. Den frygtede kvalme har slet ikke meldt sig, sikkert grundet de forebyggende piller som udleveres efter hver kemoterapi sammen med et utal af andre piller.

Værst i hele denne periode er egentlig paranoiaen, når man som kræftpatient har en hverdag med overvejende lavt immunforsvar. Ham fyren i bank-køen kunne sgu da godt lige holde sig for munden, når han hoster? At røre ved pengesedler, dørhåndtag og trappegelændere føles pludselig som den sikre vej til en ny omgang blodforgiftning, saltvandsgennemskylning og katederslange i urinrøret. Heldigvis ser det ikke ud til, at dette kommer til at ske, tør jeg næsten skrive på dette fremskredne tidspunkt.

En ny fremtid

Jeg skriver disse linjer med min sjette og sidste omgang kemoterapi skvulpende rundt i mit blod. Kalenderen siger næsten september. Der er ingen planer om strålebehandling, autolog operation eller lignende af de mange forlystelser, som ellers er at finde på Rigshospitalets omfattende repertoire. Lægerne mener, at jeg er godt på vej i kraft af de seneste to måneders skrappe og intensive kemokur. Jeg har det stadig mærkeligt med at være kræftpatient. Det er ikke en rolle, man synes harmonerer med ens egne håb, forestillinger og drømme. Men forsynet, lægerne, sygdommen, skæbnen, hvem-der-nu-trækker-i-trådene, har skænket mig mange grunde til optimisme. Selv i tilfælde af tilbagefald og følgesygdomme tror jeg på, at der ligger mange gode stunder forude. 2011 er blevet et år, som aldrig vil gå i glemmebogen, aldrig nogensinde. Jeg har grædt, fortvivlet og nogle gange, kortvarigt, lige frem lidt en smule. Men jeg har også nået at være ved stranden og bade med min kæreste, diskuteret og grint med mine venner, købt en pladespiller, set mere The Simpsons end på noget tidspunkt siden mine studiedage og indtaget utallige glas mælkekaffe og smørholdige chokoladekager på Københavns mange kaffebarer.

Ingen "carpe diem", men alligevel...

Nu glæder jeg mig til at komme i gang med mit rigtige job-arbejde (at være patient er også et arbejde), og forhåbentlig kan jeg også få overskud til at arbejde frivilligt med at skrive om kræft.

Det er et lille led i en proces, som skal hjælpe mig med at forstå min egen sygdom og de skrækindjagende nyheder, dette år har bragt. At jeg var og måske fortsat latent er kritisk syg og har smagt dødens beske smag på spidsen af min tunge; ungdommens sorgløshed er endegyldigt forbi. Men jeg tror, at accepten af kræftdiagnosen, de eventuelt anderledes fremtidsudsigter og muligheden for et tilbagefald såvel som et forkortet liv kan bringe en masse godt og opbyggeligt med i kølvandet. Det er ikke den sædvanlige carpe diem, vi alle kender fra Hollywood-tårepersere, blot lidt ekstra bevidsthed om det jordiske livs vilkår. Og måske genlæser jeg hele denne her smøre på min 90-års fødselsdag omkring 2068 – mens en robot-hjemmehjælper skænker mig eftermiddagskaffe – og ryster på hovedet af mit yngre selv... "Lymfekræft, tog man sådan på vej over dét dengang?"